

Tetszettek volna úgy kormányozni!  
(Antall József átköltött mondása)

## Dávid Ibolya és az igazságszolgáltatás

*Dávid Ibolya* volt igazságügy-minisztert és *Herényi Károly* volt frakcióvezetőt az ügyészség meg akarja gyanúsítani. Személyes adattal való visszaéléssel és kényszerítéssel. A minősítés nem feltétlenül érdekes, mert az még és akár sokszor változhat. A legfőbb ügyész kérte mentelmi joguk kiadását, a döntést a mentelmi bizottság elnöke elnapolta a nyári szünet utáni időre. Pedig meglett volna a lehetőség még a tavaszi ülészakon a döntésre. (Az álláspont korábban egyébként az volt, hogy közvadás ügyben nyáron is határozhatnak: összehívják a plenáris ülést.) Meggyanúsításukra és rabosításukra – amire volt koalíciós partnerük és a sajtó annyira vár – csak mentelmi joguk esetleges kiadása után kerülhet sor. Dávid Ibolya – bár láthatóan nem sűrgeti a parlamenti döntést –, megerősítette, hogy lemond mentelmi jogáról. (Ezt ugyan nem teheti meg, mert közvadás ügyekben a parlament rendelkezik a képviselők mentelmi jogával, de a volt igazságügy-miniszter ezt mégis és már sokadik alkalommal süti el. Ahogy a mentelmi bizottság felkészült elnöke is. Aztán közlik: bár kérte, a parlament mégsem szavazta meg...)



Dávid Ibolya és Herényi Károly: gondolkodóban. Előbb kellett volna...

### A koncepciók ügy

Dávid Ibolya volt igazságügy-miniszter saját és munkatársa esete kapcsán *koncepciók ügyről*, egy fordított Watergate-botrányról beszél. Dávid felhívja a figyelmet arra, hogy az egyik újság már azelőtt tudott meggyanúsításának szándékáról, hogy erről őt és párttársát

értesítették volna. A konkrét gyanúk is kiszivároghattak. Nyilvános ügyészségi kihallgatást akarna. (Bár tudhatná, hogy nincs ilyen.) Feltehetőleg azért, hogy legyen esélye annak, hogy érveit legalább megfontolják és azokról is értesüljön a közvélemény. (Csupa olyan anomália, ami évek óta folyamatosan felmerül, de ellene semmi nem történik.)

Dávid Ibolya tanácsadója, *Somogyi Zoltán* politológus az egyik hetilapnak adott interjújában is azt állítja, hogy *Dávid Ibolya ügye politikai ügy*:

*„Nem egyszerűen egy büntetőügyről van szó, ez maga a politika. (...) Míg az egyik személyt tanúnak idézte be az ügyészség, a másikat meg sem hallgatta, ellenben azonnal meggyanúsította. Mindeközben furcsán, több esetben törvénytelenül szivárogtak ki az információk. (...) Miközben Dávid Ibolya toll és papír nélkül tekinthette meg az ügyészségi indítványt, a sajtónál, ismeretlen forrásból már kint is volt a dokumentum. Herényi Károllyal – két héttel az esemény előtt – sajtótájékoztatón elhangzó kérdésben egy újságíró tudatta, hogy meg fogják gyanúsítani. A nyomozási folyamat furcsaságai közül egy jogállamban egy is elég arra, hogy a legfőbb ügyész lemondjon, vagy legalább megszólaljon. Meggyőződésem, hogy Dávid Ibolya ártatlan. (...) De nem csak az ügyészséggel van baj ebben az országban.”*

Szerintem *mindenképpen el kell választani két kérdést: az ártatlanság kérdését a tisztességes eljáráshoz való jog* kérdésében való állásfoglalástól. Az ártatlanság kérdésében egyébként is kellőképpen eligazít(ana) *az ártatlanság vélelme*, a latolgatás könnyen átalakulhat a gyanúsítással szembeni, rá nézve hátrányos prejudikációba és eleve elítélésbe. (Mondom ezt annak ellenére, hogy letartóztatásom és bilincses-pórázos sétáltatásaim idején, amikor a Gyorskocsi utcában volt a lakhelyem, Dávid Ibolya igazságügy-miniszter internetes fórumon védte meg a velem történeteket, a fellépés módját rendben levőnek találta és érzékeltette, hogy szerinte, tehát az igazságügy-miniszter szerint bűnös vagyok.)

### A tisztességes eljárás jogának megsértései. Mintha nem lettek volna előzmények

Úgy látom, most *az a fontos*, amit a volt igazságügy-miniszter és tanácsadója *a tisztességes eljáráshoz fűződő* alkotmányos és a büntetőeljárásról szóló törvényben részletezett jog többszöri megsértéséről mond. A két kérdésnek természetesen szoros a kapcsolata: *csak akkor derülhet ki az ártatlanról, hogy ártatlan, ha érdemben védekezhet, ha nem sértik meg sorozatosan a büntetőeljárásról szóló törvényben rögzített eljárási szabályokat és más törvényeket*. Ha tehát nem korlátozzák (nem vonják meg) a tisztességes eljáráshoz fűződő jogát.

*Hasonló, sőt sokkal durvább jogsértésekre utaló jelek másoknál, így nálam is felmerültek*. Az is, amiről Dávid Ibolya és Somogyi Zoltán beszél: sokkal „markánsabb” formában (kiszivárogtatások, előre megtervezések stb.) És sok minden más, az eljárás nyolc éve alatt: olyan megdöbbentő jogsértések, amelyek a szakma képviselőinek „ki kellett volna, hogy verje a szemét”. Most ezeket nem sorolom fel: honlapom különböző anyagai, könyveim (*A HÁLÓ – Két leszámolás; Bilincs és póráz – A Gyorskocsi utca*), a velem készült interjúk erről is tájékoztatnak. *Kettőt azért megemlítek*: Boros Imre ideiglenes miniszter jelentett fel névre szólón és adott tényállást, minősítette a cselekményeket. Ez annál is inkább fel kellett, hogy tűnjön az igazságügy-miniszternek, mert évtizedek óta politikus ilyen szerepben nem tűnt fel. De Boros Imre még elítélésemet is megrendelte, mielőtt az eljárás egyáltalán megindult volna. Politikusként utoljára Kádár János tett ilyet: Nagy Imre koncepcióos elítélése érdekében. Vagy egy másik: az ügyészségi zsidózás, amire külön felhívtam Dávid Ibolya figyelmét. Stb.

Nyolc évvel korábban Dávid Ibolya volt még „javában” az igazságügy-miniszter. A tisztességes eljáráshoz fűződő jog megsértéseiről tudnia kellett Dávid Ibolyának: akkor is és azóta is, miniszterként és képviselőként, pártelnökként, az alkotmányügyi, majd a mentelmi bizottság tagjaként. De magyar állampolgárként is. Fel nem tudom tételezni, hogy nem nézett és néz híradót, nem olvas újságot, nem beszélget az emberekkel stb. Kormánytagként pedig alkotmányos kötelessége volt, hogy utánanézzon a történeteknek. (Az alkotmány 35.§ szerint: „A kormány védi az alkotmányos rendet, védi és biztosítja az állampolgárok jogait”.) Igazságügy-miniszterként különösen észre kellett vennie, hogy mi folyik és ez – élve Dávid Ibolya önmagára alkalmazott mostani megfogalmazásával – koncepció per. Látnia kellett a súlyos törvény- és alkotmányértéseket.

2006-ban az egyik hetilap interjújában rákérdezett a Szabadi-ügyre, de a volt miniszter rólam kitérően és tájékozatlanul, a Kisgazdapártról pedig lekezelően nyilatkozott. (Lásd a mellékelt, alább olvasható anyagot.) Később sem óhajtott figyelmet szentelni az ellenem elkövetett jogsértéseknek; hiába hívtam meg a másodfokú tárgyalásra, az utolsó szó jogán tartott felszólalásomra. Ott pedig hosszan felsoroltam, kifejtettem és alátámasztottam: milyen politikai motívumai és „ezzel összhangban levő” eljárási hibái vannak a pernek. Dávid Ibolya nem jött el, de nem is küldött senkit maga helyett.

A tisztességes eljárás jogának megsértése ellen Dávid Ibolya nem lépett fel, sőt – ha konkrétan nem is velem szemben – maga is „gazdagította” a repertoárt (Pl. büntetési középtérték, börtönökbe szervezett gyerekkirándulásokon a „bűnözők” mutogatása – elrettentő céllal.)

#### Más jogsértések ellen sem történt fellépés. Ez most bumerángxént jön (csapódik) vissza

De más jogsértések ellen sem lépett fel. Eszébe jut-e Dávid Ibolyának és Herényi Károlynak, amikor az ügyészség a CD nyilvánosságra hozatalát személyes adattal való visszaélésnek nevezi, miért ítélte meg bocsánatosnak ugyanaz az ügyészség *Deésy Géza* kazettafelvételét és annak nyilvánosságra hozatalát? Emlékeznek-e vajon arra, hogy az egyik FVM-es cég iratait ellopták, egy kisterherautónyi eredeti iratot, majd azok parlamenti képviselőknél, többek között *Medgyasszay László* MDF-es képviselőnél tűntek fel? Hogy aztán azokat értelmezgetve durva támadásokat intézzenek a tárca vezetői ellen. A parlamentből is. A sajtóban is felhasználták az ellopott iratokat a minisztérium vezetőinek lejáratására és ellehetetlenítésre, megrágalmazására, eközben személyiségi, üzleti, szolgálati titkokat sértettek meg. Ez viszont nem ütközött akkor – vajon miért? – törvényi akadályba.

Tudja-e azt a volt igazságügy-miniszter, hogy a kisgazda vezetés bukását nagyban elősegítő, a holland gazdák „betelepítéséről” szóló tanulmány valójában az Orbán-kormányhoz közeli emberekhez köthető? (Ha nem tudná, olvassa el honlapom vonatkozó anyagát.) Tudja-e azt, hogy az *Eltűnt milliárdok* nyomában készült riport, amiért szerzője a „tényfeltáró újságírás” egyik díját kapta, ténylegesen a virtuális valóságot erősítette? (Rágalmazott.) Az ellopott iratokat igyekezett az újságíró feldolgozni, csakhogy közben változtak a tények, nem úgy alakultak, ahogy az ellopott iratokban volt.

És bár kamera örökítette meg az iratok elvitelét (ellopását), a nyomozást mégis megszüntették. Ennek mi más oka lehetett, mint hogy nem akarták közölni, hogy ki követte el? Hiszen, amikor az iratokat egy televízió adásában „felleltem”, a rendőrség nem volt kíváncsi arra, hogyan kerültek a kereskedelmi televízióhoz. Két nap múlva elvitte az iratokat, de megnyugtatta a televíziót: nem kell közölnie, honnan került hozzá. Akkor az miért nem volt lényeges? Most a CD-nél miért más a hatóság álláspontja?

### Még mindig sajátos (elfogadhatatlan) látásmód

*Mindezt lehet, hogy most nem hoztam volna szóba, ha az előbbi magatartásnak és hozzáállásnak nem lenne szerepe abban, hogy nem szakadt meg a folyamat: ma is vannak politikai indíttatású ügyek. Hányan estek áldozatául ennek a sajátos és elfogadhatatlan közömbösségnek? Sajnálatosnak tartom, ha bárki ellen nem a tisztességes eljárás szellemében lépnek fel, Dávid Ibolyánál és Herényi Károlynál is ezt érzem és nem az esetleg indokolt kárörömöt és elégtételt.*

Felháborít ugyanakkor, hogy Dávid Ibolya, Herényi Károly és Somogyi Zoltán *úgy tesznek, mintha mindez Dávid Ibolyával és Herényi Károllyal kezdődött volna. Ezzel eltörlik maguktól a felelősséget: azért nem szóltak az aggasztó jelenségekről és esetekről, mintha nem lettek volna. Ez a felfogás teljesen ellentétes feladataikkal. Eddig egyébként folyamatosan azt lehetett tőlük hallani: Magyarország jogállam. Az, hogy velük kezdődne a történet, egészen elképesztő, hiszen még az azonos ügyben levő volt minisztert sem sorolják a politikai ügy áldozatai közé. „Értékelésük” nemcsak a tényeknek mond ellent, hanem mások megítélését is sérti. Mintha azok csak hivatkoztak volna a tisztességes eljáráshoz való joguk durva megsértéseire és ennek politikai motívumaira. Ők – ezek szerint – bűnözők lennének, Dávidék pedig áldozatok.*

Előadásukban a sajtó is először járt volna el hasonlóan kifogásolható módon. Somogyi Zoltán azt írja említett cikkében: *„Szánalmas, hogy vannak újságírók, akik személyes pártszimpátiájuk, illetve fizetésük miatt simpla propagandistává züllöttek le.”* Sok-sok éve nyilatkozom és írok erről. De mintha ez sem lenne. Somogyi a politológusokról is éles kritikát fogalmaz meg, amivel egyet lehet érteni. De ezt nem látta korábban?

Azt javaslom Dávid Ibolyának, Herényi Károlynak és Somogyi Zoltánnak, érdekelje végre őket az, ami előttük történt. Tanulmányozzák anyagaimat, olvassák könyveimet. Mert azokból nemcsak az én történetemet és a fentebb megemlített eseteket ismerhetik meg, hanem saját jövőjüket is. Szembesülhetnek azzal a szisztémával, aminek a darálóján – politikai dekonjunktúrában – végig kell menniük. Sok-sok megpróbáltatás és megaláztatás vár rájuk: a nyomozati szakasztól a bíróságokon át – a védekezés és a siker kifejezett reménye nélkül.

Budapest, 2009. július 27.

Dr. Szabadi Béla

Forrás: honlap

<http://www.szabadibela.hu/kisert.html#david>

Alább – a cikk témájához kapcsolódó – részletet olvashat egyik könyvemből. Dávid Ibolya egyébként mindkét könyvnek elég gyakori szereplője. (Ld. névmutatók.)

*A Bilincs és póráz* – *A Gyorskocsi utca* c. kiadványban a **7.**, **165.**, **168.**, **236.**, **282–284.**, **467–469.** és **528.** oldalakon olvashat Dávid Ibolya igazságügy-miniszterről, pártelnökről.

*A HÁLÓ* – *Két leszámolásban* pedig a **7.**, a **68.**, a **74.**, a **194.**, a **197.**, a **212.**, a **230.**, a **280.** és a **430.** oldalakon.